

Met Johanna ter Steege in Een ander zijn geluk, regie Fien Troch © Kris Dewitte

Zowel op het toneel als in de film krijg je zware en ernstige rollen toebedeeld. In Humo heb je je ooit laten ontvallen dat je graag eens in een echte komedie zou willen spelen.

Dat is een genre-onderverdeling die mij hoe langer hoe minder interesseert. Misschien heb ik dat wel gezegd omdat ik omwille van mijn gegroefde hondenhoofd vaak voor droevige zaken gevraagd word. Natuurlijk zou ik wel graag eens iets lichts doen. Maar verder zit ik ook niet speciaal op een of andere rol te azen. Acteren is veel gecompliceerder dan dat. Je kunt in een flut-Hamlet staan waar je niks aan hebt. Je moet immers iets hebben om in te duiken: spannend materiaal, de eisen die een regisseur stelt. Soms geloof ik niet in het project. Dan doen ze alsof het ergens over gaat, maar het gaat nergens over. En dan ontbeer ik de handigheid om er toch nog iets van te

maken. In die zin ben ik geen komediant. Als er niks is, dan geef ik weinig, en is er verveling alom, ook om het te doen. Dat is verschrikkelijk. En zoiets overlapt alle genres en elk circuit, hoor. Dat heeft niets te maken met het zogenaamde oppervlakkige vrije circuit of het diepzinnige van het gesubsidieerde toneel.

De bottom line van het spelen is dat het publiek graag kijkt naar degene die op scène staat.

Waarom kijk je graag naar iemand, naar iemand anders niet? Het is waar: heel gewone mensen kunnen ineens gaan glimmen op het toneel. Als speler ben ik natuurlijk geen kijker. Het is aan anderen om daar een uitspraak over te doen. En hoe minder je met dat soort dingen bezig bent, hoe liever de mensen naar je kijken. De concentratie van iemand die iets goed probeert te doen, dat is geweldig om zien.

Dat geldt niet enkel voor acteurs, maar ook voor musici. Die zijn zo fascinerend, omdat zij alleen maar met die hoge C bezig zijn. Bij acteren is het effect vaak al ingecalculiseerd.

Bij een goede voorstelling is de helft van het gebeuren op de scène te zien, terwijl de andere helft...

... in de perceptie van de toeschouwer ontstaat. Maar je moet dan wel voorstellingen maken die dat mogelijk maken, die niet zo dwingend zijn dat alles al voorgekauwd is, zodat er geen verbeelding meer aan te pas komt. Als ik terugkijk, zie ik dat ik dat niet voldoende heb kunnen doen. Op voorhand weet je niet altijd hoe het zal gaan. Er zijn geen garanties.

Is het bij jou nog steeds als wat je zei toen je in Julius Caesar speelde: 'Ik laat Brutus in mij